

Oiñazea

S. Onaindia

Bideari dautsola odola zanbulu...
Ez zaitez koldar! Begi emon! Ez dakusu?
Kristo'k itxia
samiña dozu,
oiñatz bizia!
Osoro da nekaitza, goi-aintzaz betea,
azkenik ez daun zero zorion bidea!

Kristo'ren zauri laruak dituzu —ez uka!—
betirauneko lelo lez, argi jaurtika:
ortik ikusten
zelai bikaiñak,
dana edertzen...
Eta Lurreko zelai unetan liliak
jarten yatazan zero odolez jantziak.

Suntsitzaille gezirik ez dauka Jainkoak
bere eskuetan, eta bai maite pikoak.
Jainko eskuak
zauritu doguz
erru bakoak.
Esku zaurtuak ezin dabe gaur zauritu,
errukia bai dabe onbera, maitetsu.

Mundu-Euzkiak ditu apaintzen ederrez
Lurreko gauzak millaka bizi-kolorez.
Baiña, itzalduren
zeru azpiko
izarra, urren.
Arago, aitu! ilten zidorren ditzira, ta
Geroaren onak ikusten ez dira.

Maindira baltza edatu alako gabea,
—mundukoa ta gogo arena, aurrean—
liliak oro
ubelez dira
jazten osoro;
inguruaren arrats eresi bikaiña,
ezustean oi da urtu, itzali min aiña.

Ortzi sapaian, ikus, gozo baizen lerdan,
ñirñir barriak yakuz alaiki erneten;
kai-argi urrin,
—erakarleak,
gauaren sorgin—.
Goiko aberrirako bide gidariak,

illun-mamarroaren aienatzailliak.

Egia dautort: zerbait alai esan naiez,
naiz-eta ez idoro biotzaren pozez,
ezerk ez gaitu
zerurantz miñak
aiña biurtu.

Orla dagi gauak be, orduen ozkirriz,
samin-gauak orixe, goira itzul-eraziz.

Ugoldeak zelaia azpian artzean,
jentea da kokatzen goitxoko unean;
orixe dogu,
ain zuzen bere,
gauaren frutu:
beeko lokatza itxirik, zerurantz eragin,
giza-xede sotilla zerua izan dadin.

Ez zaitetz urrun-azi oiñaze bidetik,
miñik geienak, zurl, bai datorkizuz ortik.
Egiz samiña
iñolaz bere
Jaunak egiña.

Askok, baiña, geiegi dauskue pairatzen,
Jaunak nai bezela ez bait dabe sufritzen.

Ibar-landetan zear igaroz ekaitzak
nekegaitz erre ditu sekulako autsak;
loretzan dabil,
usain gozozko
odeiz biribil.

Oar: giz-arimetan ez dozu bardiña
garratz estutzen dauan kez karen samiña?

Miñik geien gizonak abere mordoskan.
«Negar dagiana» ez ete da egitan?
Gazte!, erostaz...
Eta txoriak,
zergaitik kantaz?

Ilkor diran arimak dabilta kantari;
il-eziñak, oster, dagoz negarrari.

Aldiko atsegiña, gerokoa baiño,
Jaunari emotea al yako zaillago?
Izana baiño
zoria ete
garestiago?

Ai!, bizitz-ezkutua ez dot nik ulertzen
oiñaze-ezkutua ez ba'dot sumatzen.

Izpillu txit narea itxas edatua,
bertan da begiratzen lerdengi zerua.

Ulertzen ete
diñotzudana
nik opa beste!

Nare ba'lego beti, txoriak usteko
zerua, ta arrisku leukee cndatzeko.

Gizonoi litzakigu tentaldi gorena,
arriskueta, ai!, arriskutsuena;

tentaldi bako
mundu jabala,
arin, ergelto;

Aberri lirudiken erbeste begiko,
Zeru antza leukaken Lur arnas beteko.

Biotz ederduna da gure Goiko Jauna,
zoriontasun betez dan-dana dauana.

«Sasiz» asea,
alan be, dauka bira guztia.

Arantz-ziztarik ete? Zeure barrenean
or dozu —zagoz ziur— Jainkoa ur-urrean.